

Холи Уеб - „Роуз и изгубената принцеса“

Облегната на прозореца, загледана в последните изсъхващи листа на глицинията, която пълзеше по стената, Роуз се наслаждаваше на допира на гладкото и хладно стъкло до бузата си и на тишината.

Една бяла глава настойчиво я бутна по ръката и я накара да подскочи. Гус се промъкна в скута ѝ и започна да меси усърдно с лапи престилката ѝ, все едно беше тесто и той бе решен да постигне точната му твърдост.

– Застудява вече – отбеляза той, когато най-сетне приключи и седна. – Мирише ми на сняг.

Роуз премигна учудено.

– Сериозно ли говориш? Още сме октомври. Не е ли рано за сняг?

Гус се намести удобно по гръб и се прозя, показвайки ярко розовия си език и остри като на акула зъби. Коремът му – закръглен, мек и пухкав – беше ограден с изящно увиснали лапи. Роуз се изкушаваше да го погали, но подозираше, че Гус ще я одраска, ако си позволи такава волност.

– Разрешено ти е, ако ти се ще – изпреде котаракът, отваряйки за миг оранжевото си око. – Настроен съм толерантно.

Роуз се ограничи с погалване на една от кадифените лапи с опакото на ръката си и въздъхна.

– Какво има? – попита Гус, този път отваряйки синьото си око само за секунда.

– Нищо, просто съм уморена... – измърмори Роуз.

Гус изсумтя раздражено и отвори и двете си очи, за да я изгледа с укор.

– Сама си си виновна, с твоя невъзможен инат. Никога няма да разбере защо настояваш да работиш като прислужница, когато се опитваш да бъдеш чирак на магьосник. Трябва да избереш едно от двете.

Роуз не отговори. Гус не го казваше за първи път и днешната умора я накара да се запита дали не беше прав. Той много често се оказваше прав благодарение на естествената си котешка хитрост, подсилена от яка доза магия. И все пак беше странно да те съветва котарак.

– Видя ли! Прав бях – измяука Гус победоносно и се изправи в скута ѝ, като се подпря с предни лапи на стъклото.

Роуз, която до този момент беше гледала с невиждащ поглед през прозореца, се сепна и се вгледа в дърветата в градината на площада. Небето беше избледняло и серпентини от едри снежинки се спускаха бавно надолу.

– Сняг! Вали сняг! – нахлу Фреди в стаята, блъскайки вратата. – Виждате ли? Силен сняг. И няма да се стопи, достатъчно студено е.

Роуз го погледна учудено. Тъмните му очи блестяха от вълнение, бузите му червенееха, като че ли беше тичал по стълбите. За един сняг, на който Роуз не виждаше за какво толкова да се радва. Вярно, че беше красив, но имаше и нещо страшно в него – в падащите снежинки сякаш се криеше някаква ужасяваща неизбежност, която заплашваше, че те ще продължат да падат, каквото и да става, и ще задушат всичко, което се опита да им попречи. Роуз потрепери ядосано. Ама че глупости. Това си беше просто сняг. Нормално за сезона, нищо повече.

– Не се ли радваш? – намръщи се леко Фреди. – Вали сняг! – Лицето му светна – изглежда, не можеше да произнесе думата сняг, без да засияе.

Той притисна длани към прозореца и се втренчи жадно в танцуващите снежни перушинки под недоверчивия поглед на Роуз. Защо се вълнуваше толкова? Сняг валеше всяка година, доколкото ѝ бе известно. За сирачетата в приюта снегът не носеше никакви удоволствия. Той носеше единствено такъв студ в общата им спалня,

че те си лягаха със съседчетата, за да треперят заедно. А водата, в която перяха, замръзваше. Когато сирачетата вървяха по снега към църквата, никой не хвърляше снежни топки, само краката им се измърсяваха от кишата, която се просмукваше през кърпените им обувки. В това сигурно е разликата. За Фреди вероятно снегът означаваше бой със снежни топки, возене с шейна и каране на кьнки върху красиво замръзнало езеро. И вероятно пиене на какао, като се прибере.

– Изглежда много студено – попари ентузиазма му тя и той поклати глава.

– Ех, Роуз, как можеш да разваляш така удоволствието на хората! – упрекна я Фреди, който не можеше да откъсне очи от снежинките.

Роуз се усмихна. Фреди нямаше никаква представа колко му бе провървяло, колко привилегирован бе от съдбата и това понякога я дразнеше. Ала всъщност вината не бе негова. Просто му се бе паднало да се роди такъв – в семейство, потомствено надарено с магия. И с пари. Също както на нея ѝ се бе паднало да се роди в толкова бедно семейство, че да не могат да я отгледат. А може и да не е имала семейство, нищо не се знаеше. Може майка ѝ да е била самотно момиче, да е намерило някъде стар кош за риба и да е решило да го използва за подслон на бебето, което изоставило в църковния двор. Когато не страдаше от изтощение, Роуз също се чувстваше привилегирована. Бяха я взели от приюта на много по-малка възраст от повечето момичета, за да я обучат като прислужница в лондонския дом на господин Алоишъс Фонтейн, главния магически съветник на кралската хазна. Роуз беше във възторг. Беше си мечтала за това – да намери истинска работа, да не зависи от милостиня, а да си печели хляба. После стана ясно, че и тя е надарена с малко магия и всичко се промени отново. Изглеждаше странно, че двама души с такова различно детство бяха взети да се учат като чираци заедно. Роуз не беше социално равна с Фреди и най-вероятно никога нямаше да стане. Ала тя беше по-добра от него в голяма част от магическите неща. Това също беше трудно да се повярва, защото почти със сигурност означаваше, че поне единият от родителите ѝ е бил магьосник. Откакто господин Фонтейн ѝ го беше обяснил внимателно по време на първия им урок по магьосничество, тя бе започнала да се замисля за родителите си много повече отпреди. Вече знаеше нещо за тях. Или поне за единия от тях. Единственото, което знаеше преди, бе, че може да има нещо общо с рибите. Да получиш в наследство магия беше много по-интересно от това да наследиш риба. Докато беше в приюта, не се беше отдавала на отвлечени мечти за родителите си, както правеха много от приятелките ѝ. Не, много по-добре бе да разчита на себе си, както винаги. Нямаше смисъл да губи време да си блъска главата над това – никога нямаше да намери отговори на въпросите си. Освен ако не успееше да ги открие с магия, разбира се. Една от новите ѝ способности беше да прави картинки по лъскави повърхности. Някои от картинките бяха истински, а други бяха – Роуз не беше сигурна какви. Може би в тях имаше все нещо истинско, иначе не биха ѝ се явили.

Би ли могла да види родителите си? Ако напрегнеше всичките си сили и ако намереше правилното място да ги потърси, щеше ли да ѝ се удаде? И дали изобщо искаше да го направи? Роуз не беше сигурна дали искаше да разбере защо я бяха оставили върху паметника на падналите войни. Току-виж излезе, че не са я харесвали. Или че нещо ужасно им се е случило. Ала колкото повече научаваше за магическата си дарба, толкова по-интригуваща ставаше семейната ѝ история. Когато останеше сама в работилницата на господин Фонтейн, тя все се заглеждаше в огледалата, в сребърните купи, в онзи странен седефен лист... Знаеше, че може да ги види в тези предмети, стига да се решише да опита.

– Къде ли се бави? Искам да изляза, преди да се мръкне. Имаш ли представа къде е, Роуз? Роуз! – Фреди повиши тон и Роуз се стресна виновно и откъсна очи от хипнотизиращите я снежинки.

– Какво?

– Къде е господин Фонтейн? – попита нетърпеливо Фреди. – Вече е три и двайсет. Къде се бави? Казвай, Роуз, нали в кухнята всичко се знае. Къде е той?

– Беше поканил гостенин от двореца за обяд. Госпожица Мостинг беше откачила, а ние с Бил трябваше да излъскаме среброто вчера. Тя го провери след това. Дори и съдовете, които никога не се използват, като странната чаша с мустаците.

В гласа на Роуз прозвучаха нотки на недоволство. Бил, чиракът лакей и момче за всичко, ѝ беше доверил през първия ѝ ден, че всичко сребърно трябвало да се лъска всяка седмица, но той никога не го правел, само в много специални случаи. Посетителите от двореца, дори да не бяха членове на кралското семейство, очевидно трябваше да се третират като такива, което означаваше, че всичко трябва да блести.

Фреди се замисли.

– Интересно кой ли е? Братовчед ми Рафаел е личен помощник в кралския двор и аз познавам някои от служителите.

Роуз се ококори.

– Братовчед ти работи в двореца! Какво прави личният помощник в кралския двор?

– Това, което никой друг не иска, според Рафаел – изсумтя Фреди. – Но той си пада малко тъпичък. Много е отнесен, а дори не е магьосник. Роднина е по майчина линия.

Роуз не можа да се въздържа да не се разсмее. Ако Фреди смяташе някого за глупак, той би трябвало да е пословично бавно загаряващ. Фреди се бе оставил нарочно да падне по стълбищата, за да провери дали може да лети. (Беше успял почти да литне, но все пак си беше щуротия. Беше се оправдавал, че го е направил в духа на научното изследване и че учените трябва да са готови да поемат рискове. Но за Роуз това си беше чиста идиотщина.) И ето че Фреди повдигна интересен въпрос.

– Значи, майка ти не е магьосница, така ли? – полюбопитства тя. – Само баща ти?

– Да – усмихна се Фреди. – Но мама обича магията. Когато я ухаждал, баща ми е накарал рози да пораснат от килима в гостната на баба и дядо, и тя е приела предложението му за женитба веднага. Не че би могла да му устои и без това – побърза да добави той. – Татко има разкошни бакенбарди.

Роуз се заля от смях. Тя си представяше, че бащата на Фреди прилича много на сина си – гладък, дребен и рус – но с разкошни бакенбарди във формата на овнешки пържоли.

– Престани, Роуз. Чувам, че Фонтейн се връща – намръщи се Фреди, докато тя продължаваше да се смее на стола пред прозореца, и поклати неодобрително глава.

Роуз се изправи на стола и пое дълбоко дъх, но не можа да отпъди образа на рошавия Фреди. Най-сетне дръжката на вратата се завъртя, отвлече вниманието ѝ и тя подскочи от вълнение. Направо обожаваше уроците по магия, колкото и да бе уморена, и господин Фонтейн беше обещал да ги научи на истинско заклинание днес. Роуз заби нокти в дланите си. Искаше ѝ се да бъде въздържана като Фреди, който би предпочел да хвърля снежни топки навън, вместо да учи магия, но едва се удържаше на едно място. Осъзна, че долавя миризмата на господин Фонтейн, когато вратата се отваряше. Смесица от дим на пура, много скъп одеколон и в добавка – мощна, смъртоносна, чудесна магия...

Само седмица беше изминала, откакто Роуз, Фреди и разглезената като малка принцеса дъщеря на господин Фонтейн, Изабела, бяха провели бойна операция, за да спасят една от приятелките на Роуз, която бе изчезнала от приюта. Фреди и Роуз не искаха да вземат Изабела, но тя можеше да бъде много убедителна, защото съчетаваше обичайния талант на едно разглезено дете с богатото си магическо наследство. Беше извънредно трудно да ѝ се каже „Не“ и повечето хора не си правеха излишен труд.

Мейси беше отвлечена от друга магьосница, зла ненормална жена, която се мъчеше да открие тайната на вечния живот, като пиеше кръвта на деца. Както господин Фонтейн им беше обяснил впоследствие (покрай строгите предупреждения никога повече да не правят подобни безумни глупости, без поне да го предупредят), изследвания от този характер помрачават ума на хората. Магьосниците, които се опитваха да придобият власт над живота и смъртта, изгубваха изцяло разсъдък си. Пощуряваха за трима, както се изрази господин Фонтейн.

Госпожица Клюнър беше още по-откачена и от това. Беше мръднала дотам, че не се спираше пред извършване на убийство и прерязваше китките на деца, за да им взема кръвта за дяволските си цели. Нямаше дори сърцето да ги убие, без да ги мъчи, а ги държеше в мазето си полуживи, за да ги дои като крави отново и отново, и отново. Беше пила от кръвта на Мейси и на петнайсет други откраднати деца. Готвеше се да го направи и с Роуз, Фреди и Бела, но за щастие, те успяха да избягат, преди тя да ги се заеме с тях с блестящия си сребърен нож.

Роуз беше използвала магията си, за да спаси Мейси и другите, но това ѝ струваше разкриването на тайната ѝ. След като с Фреди се върнаха победоносно вкъщи, следвайки тълпа от парцаливи изгубени деца, тя не можеше да я крие повече. Особено щом Фреди и Гус бяха изплюли камъчето пред господин Фонтейн и той настоя тя да му стане чирак. Беше невероятно преживяване за цели два часа горе в гостната. Господин Фонтейн се съгласи тя да продължи да бъде и прислужница. Роуз не искаше животът ѝ да се промени напълно. През цялото време в приюта беше мечтала да си намери работа и да изкарва парите си, да не живее от подаяния. Не можеше да се откаже от това тъй бързо.

Никой от прислугата не си легна – не можеха, дори да искат, защото гостната беше пълна с откраднати деца и полицията постоянно искаше чай, колкото и да напредваше времето. Госпожица Мостинг, икономката, седеше в стаичката си и правеше списъци на домовете, които биха могли да вземат сирачетата и децата от улицата на работа, а госпожа Джоунс, готвачката, и Сара, прислужницата в кухнята, правеха планини от сандвичи. Госпожица Клюнър беше хранила децата в мазето си, но само като им подхвърляше по два хляба на ден. Първата партида сандвичи, които госпожа Джоунс изпрати на горния етаж, изчезна за секунди, и сега тя си мислеше, че може би ще се наложи да опека още хляб.

Бил го нямаше. Заедно с ратая в конюшната бяха изпратени да предадат съобщения на родителите на децата, които бяха откраднати от домовете им. За него нямаше да бъде новост и без това. Той беше видял Роуз в действие, когато бе правила магии, без да иска, и отначало ѝ се беше разсърдил много. Сега обаче ѝ прости, особено след като се оказа, че едно от децата, спасени от нея, беше негов приятел от „Свети Вартоломей“, приюта за сираци, разделен само с една стена от мястото, където Роуз бе живяла. Тя беше спасила Джак и Бил беше готов да бъде по-снизходителен към нея. Сюзан, старшата камериерка, която прекарваше голяма част от времето си (много повече от времето, което прекарваше в работа) да вгорчава живота на Роуз, вдигна поглед към нея, когато влезе в кухнята.

– Реши се, значи, да слезеш долу и да свършиш малко работа, вместо да се мотаеш в краката на хората горе? Бил каза, че си ходила да се биеш с някаква магьосница! – присмя се Сюзан. – Няма начин да не те уволнят. – Тя бе принудена да се включи в правенето на сандвичи и държеше нож за мазане на масло, който размаха към Роуз с блеснали от радостно вълнение очи. Много обичаше да натопява хората.

Роуз се вгледа в нея. Сюзан имаше хубаво, но войнствено лице, което в момента беше разкривено от яд и ревност. За първи път Роуз забеляза, че бръчките на кисела гримаса започваха да се връзват около устата и носа на старшата камериерка.

– Господин Фонтейн ме покани да остана – промърмори тя, извъртайки поглед настрани.

– Роуз, защо се забави толкова? – погледна я загрижено госпожа Джоунс над купчина от скъпоценните ѝ буркани със сладко. – Не дойде за вечеря и ние се притеснихме. Помислих, че може да си се върнала в приюта заради някои хора тука, които не се държат с теб така, както би трябвало.

Готвачката остави бурканите върху кухненската маса и стрелна с поглед Сюзан, която най-спокойно облиза маслото от пръстите си.

– После пък се прибра с господин Фреди и госпожица Изабела! Къде ти е умът, Роуз? Никога не разрешавай на тези странни деца да те изнудват да правиш бог знае какво!

– Не са ме изнудвали... – подхвана Роуз, но спря, защото не знаеше как да обясни. Освен това почувства, че у нея се запали искрица яд, която взе да расте и ѝ пречеше да бъде учтива. Фреди и Бела не бяха странни. Е, добре, може би бяха – всъщност, разбира се, че бяха! Но не повече от нея самата! Кое ли вече може да се нарече нормално, щом едно малко недохранено просяче от приюта за сираци се оказва магьосница?

– Ти си прислужница, скъпа Роуз. – По лицето на госпожа Джоунс се бе изписала тревога и Роуз забрави за моментния си яд. Не искаше госпожа Джоунс да има такъв вид заради нея. Готвачката се беше държала много мило с нея от първия ден. – Не се свързвай с тези деца. Не забравяй, че те могат да ти докарат уволнение само с една дума! Само едно оплакване, Роуз, и после какво ще стане с теб? Бъди внимателна, скъпа. – Бузите на госпожа Джоунс пламтяха от искрено безпокойство.

Госпожица Мостинг се появи на вратата от коридора, който водеше към нейната стая, двора и конюшната. Сюзан изведнъж се зае пак да маже хляб с масло, а Роуз се огледа наоколо да вземе нещо и да се опита поне да си придаде вид, че работи. Госпожица Мостинг не се страхуваше от магията. Тя имаше много повече вземане-даване с господин Фонтейн в сравнение с останалите от прислугата и винаги бе смятала, че Роуз не е случайно момиче.